

บันทึก

เรื่อง การตีความมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติการสื่อสารแห่งประเทศไทย

พ.ศ. ๒๕๑๙ และมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๔๙๘

(กรณีการยกเว้นให้การสื่อสารแห่งประเทศไทยไม่ต้องอยู่ภายใต้บังคับ

กฎหมายว่าด้วยวิทยุคมนาคม)

ตามที่กรมไปรษณีย์โทรเลขได้มีหนังสือ ที่ คค.๐๗๐๑/๒๐๒๓ ลงวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๒๑ ขอให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นว่าการสื่อสารแห่งประเทศไทยอยู่ในข่ายได้รับการยกเว้นไม่อยู่ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยวิทยุคมนาคมหรือไม่ ซึ่งในเรื่องนี้ การสื่อสารแห่งประเทศไทยและกรมไปรษณีย์โทรเลขมีความเห็นแตกต่างกัน กล่าวคือ

การสื่อสารแห่งประเทศไทยเห็นว่า โดยผลของมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติการสื่อสารแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๙ การสื่อสารแห่งประเทศไทยได้รับการยกเว้นตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๔๙๘ และได้รับการยกเว้นไม่อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๔๙๘ โดยไม่จำเป็นต้องเพิ่มชื่อของการสื่อสารแห่งประเทศไทยในกฎกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติดังกล่าวแต่อย่างใด แต่กรมไปรษณีย์โทรเลขเห็นว่า การสื่อสารแห่งประเทศไทยไม่น่าจะอยู่ในข่ายการยกเว้นตามพระราชบัญญัตินี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๕) ได้พิจารณาปัญหาข้างต้น ประกอบกับคำชี้แจงของผู้แทนกรมไปรษณีย์โทรเลขและผู้แทนการสื่อสารแห่งประเทศไทยแล้ว มีความเห็นดังต่อไปนี้

ในประการแรก จะต้องพิจารณาจากพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๔๙๘ อันเป็นกฎหมายเฉพาะว่าด้วยการควบคุมการใช้วิทยุคมนาคมเสียก่อน ซึ่งตามพระราชบัญญัตินี้ การยกเว้นไม่ใช้บังคับแก่ผู้ใด ได้กำหนดไว้ในมาตรา ๕ ซึ่งมีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๔ ว่า

“พระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่มาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒ ไม่ใช้บังคับแก่

(๑) กระทรวง ทบวง กรม

(๒) นิติบุคคลตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

การตีความมาตรา ๕ อันเป็นบทยกเว้นดังกล่าวนี้ ต้องตีความโดยเคร่งครัดตามหลักการตีความกฎหมาย ฉะนั้น ผู้ที่ได้รับการยกเว้นตามมาตรานี้จึงได้แก่ กระทรวง ทบวง กรม และนิติบุคคลตามที่กำหนดในกฎกระทรวงเท่านั้น และการที่กรมไปรษณีย์โทรเลขได้รับการ

ยกเว้นตามมาตราดังกล่าวก็เนื่องจากกรมไพรชนียโทรเลขมีสภาพเป็น กระทรวง ทบวง กรม อันเป็นการยกเว้นเฉพาะตัวของกรมไพรชนียโทรเลข แม้ว่ามาตรา ๑๖^๑ แห่งพระราชบัญญัติการสื่อสารแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๙ บัญญัติให้การสื่อสารแห่งประเทศไทยได้รับสิทธิและหน้าที่ต่างๆ บรรดาที่กฎหมายให้ไว้แก่กรมไพรชนียโทรเลขในส่วนที่ว่าด้วยการให้บริการและการปฏิบัติการด้านไพรชนียและโทรคมนาคมก็ตาม สิทธิและหน้าที่ดังกล่าวก็ไม่อาจตีความได้ว่า จะครอบคลุมไปถึงการได้รับยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยวิทยุคมนาคมซึ่งมีบทบัญญัติยกเว้นการไม่ใช้บังคับแก่ผู้ใดไว้โดยเฉพาะด้วย ดังนั้น หากทางราชการประสงค์ที่จะให้การสื่อสารแห่งประเทศไทยซึ่งเป็นนิติบุคคล^๒ ตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติการสื่อสารแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๙ และยังไม่มีกฎกระทรวงกำหนดยกเว้นไว้โดยชัดแจ้ง ได้รับการยกเว้นไม่อยู่ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยวิทยุคมนาคม ก็ต้องดำเนินการออกกฎกระทรวงกำหนดให้การสื่อสารแห่งประเทศไทยได้รับการยกเว้นดังกล่าวตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๔ ต่อไป

อนึ่ง เรื่องนี้กรมไพรชนียโทรเลขส่งเรื่องมายังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา โดยตรงมิได้เสนอไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมซึ่งเป็นผู้รักษาการตามกฎหมายว่าด้วยวิทยุคมนาคมเพื่อวินิจฉัยเสียก่อน ซึ่งถ้าได้กระทำเช่นนั้นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมอาจวินิจฉัยได้เลยโดยไม่จำเป็นต้องส่งเรื่องมายังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เพราะในกรณีองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยซึ่งได้รับโอนสิทธิและหน้าที่จากกรมไพรชนียโทรเลขในส่วนที่ว่าด้วยการโทรศัพท์ตามมาตรา ๑๖^๓ แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๗ ในลักษณะเช่นเดียวกับกรณีที่เป็นปัญหานี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมได้เคยออกกฎกระทรวง^๔ กำหนดให้องค์การโทรศัพท์เป็นนิติบุคคลซึ่งได้รับการยกเว้นตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๔ มาแล้ว และกฎกระทรวงนั้นก็ยังคงใช้บังคับอยู่

(ลงชื่อ) อมร จันทสมบุรณ์

(นายอมร จันทสมบุรณ์)

รองเลขาธิการฯ

ปฏิบัติราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๑ มาตรา ๑๖ ให้การสื่อสารแห่งประเทศไทยได้รับสิทธิและหน้าที่ต่างๆ บรรดาที่กฎหมายให้ไว้แก่กรมไพรชนียโทรเลขในส่วนที่ว่าด้วยการให้บริการและการปฏิบัติการด้านไพรชนียและโทรคมนาคม

^๒ มาตรา ๘ ให้การสื่อสารแห่งประเทศไทยเป็นนิติบุคคล

^๓ มาตรา ๑๖ ให้องค์การโทรศัพท์ได้รับสิทธิและหน้าที่ต่างๆ บรรดาที่กฎหมายให้ไว้แก่กรมไพรชนียโทรเลข ในส่วนที่ว่าด้วยการโทรศัพท์

^๔ กฎกระทรวงที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน คือกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๑๒)

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ธันวาคม ๒๕๒๑